

Když se Rebarbora ráno probudila, zatahala se za ucho a na všechno si vzpomněla. Na šídlo s natrženým křídlem, které po sobě nechalo duhový nápis, na smutný zpěv hvězd i na podivného mužička v zahradě. Taky si vzpomněla, že je sobota. Den jejích narozenin konečně nadešel!

„Celý svět se ptá, komu se dnes hrá, je to Rebarbora, naše Rebarbora, co sedm let má!“ víc pokřikoval než zpíval Florentýn, tloukl o sebe pokličkami jako činely a vedl Rebarboru do kuchyně, kde na ni čekal velký rebarborový dort se sedmi rozsvícenými svíčkami.

Rebarbora se nadechla a jediným mocným fouknutím všechny naráz uhasila.

„Milá Rebarboro, rozhodl jsem se, že ti k tvým sedmým narozeninám splním sedm přání,“ prohlásil Florentýn slavnostně a třískl o sebe pokličkami takovou silou, až Rebarboře zalehlo v uších.

„Moje první přání je, abys položil ty pokličky,“ vyhrkla.

„Čárymáryfuk, přání je splněno!“ Florentýn schoval pokličky. „Jestli to půjde takhle rychle i s těmi zbývajícími, jsme za chvíli hotoví. Co si přeješ dál?“

Rebarbora se zamyslela a pak svá přání vyjmenovala:

- Přeje si, aby jí Florentýn o prázdninách nedával diktáty.
- Od nynějška si přeje nechodit ostříhaná na ježka, ale nechá si narůst vlasy aspoň k lopatkám, anebo až po zadek jako Natálie ze třetí třídy.
- Přeje si postavit na zahradě stan a přes léto v něm spát.
- Přeje si, aby ji Florentýn učil hrát na trubku.
- Přeje si, aby mohla odpoledne pozvat děti na loď a aby je Florentýn vozil z jednoho břehu na druhý, jak dlouho budou chtít.

„To je dohromady jenom šest přání,“ řekl Florentýn. „Nebo špatně počítám?“

„Počítáš dobře.“

„Co bude s tím sedmým?“

„Schovám si ho. Jednou se mi třeba bude hodit,“ usoudila Rebarbora, vzala nůž a rozkrojila dort.

